

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὐτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μές' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μιά δεκάρα.

Τοῦ Ἰουνίου τρίτη,
μᾶς πῆρανε τὴν Κρήτη.

Ποῦντος πενήντα πέντε καὶ μὲ διακόσ' ἀκόμη,
τοῦ Τσάρου νέα πάλιν τρεχάματα καὶ τρόμοι.

Γράφουν καμπόσοι κοῦκοι
ἀπὸ τὸ Κριεκοῦκι.

Σὲ χαιρετοῦμε ὅλοι, Τρικούπη Στρατηλάτη,
μὲ χίλιαις δρὸ μετάνοιαις σοῦ λέμε τὸ σπολλάτη.
Καὶ τοῦτο τὸ φτωχὸ μας καὶ ἄγνωστο χωριὸ
« εἰς τάρματα, φωνάζει, μωρὲ κηφηναριό. »
Τὸν ψευτοπόλεμό σου ἀκόμη δὲν ξεχνᾷ...
μακάρι κι' ἄλλους τέτοιους νὰ ἔχωμε συχνά.

Τρικούπη Στρατηλάτη, νὰ ζήσης χίλια χρόνια...
ἀκόμη 'στὸ χωριὸ μας καπνοβολουὺν κανόνια.
Μ' αὐτὸν τὸν πόλεμό σου ἐμείναμε 'στῆς ψάθαις...
ἐκεῖν' οἱ στρατηγοὶ σου τὸ ἔδειξαν ἀλήθεια...
φαρδραῖς πλατγαῖς μὲ φόρα ἐγύμνωσαν τῆς σπάθαις
καὶ δρὸ γερὰ 'στὸν κάμπο δὲν ἄφησαν ρεβίθια.

Ἀπὸ τῆς πρώτης μάχης ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα
ἤλθαν ἐδῶ κοράκια καὶ τόσοι πελεκάνοι...
στεῖλε τοὺς στρατηγούς σου γὰρ 'λίγο ἐδῶ πέρα
νὰ 'δοῦν μὲ τὰ σπαθιά των τί θραῦσι ἔχουν κάνει.
'Στὸν Ὀλυμπο ροδίζει, 'στὸν Πίνδο ξημερώνει,
κι' ὅπου πατοῦμε τώρα ρεβίθι δὲν φυτρώνει.

Καὶ σύ, Πρωθυπουργέ μας, ποῦ πάντα χρόνους νάχῃς,
ἔλα νὰ 'δῇς μαζί των τὰ λείψανα τῆς μάχης.
Τρικούπη, Ἀη-Γεϊώργη, μὲ τὸ χοντρὸ κεφάλι,
ὁ Ἄρης ἐγεννήθη ἀπ' τὰ 'δικά σου στήθια,
λαμπρὸς ὁ πόλεμός σου κι' ἡ νίκη σου μεγάλη,
ἀλλ' ὅμως νὰ πληρώσης ἀμέσως τὰ ρεβίθια.

Διαταγὴν νὰ δώσης 'στὸν Κεντρικὸν Ταμίαν
εἰς ὅλους νὰ πληρώσῃ τῆς μάχης τὴν ζημίαν.
Κι' ἂν τοὺς 'δικούς μας ψήφους τοὺς θέλῃς μονοκοῦκι,
σ' ἐμᾶς τῇ δυνατῇ σου μὴν ἀρνηθῇς βοήθεια,
ἀλλέως 'στὸν νεῖρό σου θ' ἀκοῦς τὸ Κριεκοῦκι
νὰ σοῦ ζητῇ παράδες γὰρ ἔλα τὰ ρεβίθια.

Αὐτὰ τοῦ γράφουν κι' ἄλλα καὶ τοῦ ζητοῦν παρὰ
πολλοὶ Κριεκουκῖται ποῦ παίζουν ταμπουρά,
κι' ὁ μέγας Στρατηλάτης, ὁ ἐφορῶν τὸ γένος,
παντοῦ ρεβίθια βλέπει 'ξυπνὸς καὶ κοιμισμένος.
Κι' ἐγὼ εἰς τόσας δάφνας μαζί, μὲ τοῦτον γέρνω
καὶ ὅλα τὰ ρεβίθια πληρώνει τὸ Κουβέρνο.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

- Π.—Τί γίνεσαι, βρέ Φασουλή, και δεν σε βλέπω διόλου ;
Φ.—Τί αγαπῶς νά γίνωμαι, κανάγια του διαβόλου ;
Τρέχω με τὸν Φιλήμονα νά στήσω αποπάτους.
Π.—Μὰ δὲν μοῦ λὲς τί γίνονται τὰ πράγματα τοῦ κράτους ;
Φ.—Μεγάλοι ἀντιπρόσωποι πλακόνουν διαφόρων
διὰ τὸν σιδηρόδρομον ἐκείνον τῶν Συνόρων,
μὲ ἄλλους λόγους Ἰταλοὶ καὶ Γάλλοι καὶ Μαλτέζοι,
καὶ Ἀγγλοὶ καὶ Ἰάπωνες καὶ Ἑβραῖοι καὶ Κινέζοι,
καὶ στὸν κλεινὸν Πρωθυπουργὸν κολλᾷ καθεὶς σὰν μυίγα
καὶ ὁ πρῶτος δίνει πρὸς πολλὰ καὶ ὁ δεύτερος πρὸς ἄλλα,
καὶ ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς νά φάη δὲν προφθάνει,
τοὺς πάντας ὑποδέχεται, δὲν ξέρει τί νά κἀνῇ,
ἀκούει τὸν Ἰάπωνα, τὸν Ἀγγλο καὶ τὸν Γάλλο,
καὶ βάζει ἀπὸ τὸν αὐτὸ καὶ βγάζει ἀπὸ τὸ ἄλλο,
καὶ νύκτα μέρα ὁ πτωχὸς εἰς τὸ ποδᾶρι στέκει
καὶ δλοένα τρέφεται μὲ Ἑγγλέζικο μπιφτέκι
διὰ νά ἔχη δύναμιν ν' ἀνθέξῃ εἰς τόσους κόπους
καὶ νά λαλῇ νυχθημερὸν με τοὺς ἀντιπροσώπους.
Τοιαῦτα οὖν πρὸς τὸ παρόν, ἀγαπητέ μου βλάμη...
μὰ γίνονται καὶ οἱ χρυσοὶ τῆς Ἀλεξάνδρας γάμοι,
καὶ ὁ Δραγούμης δι' αὐτοὺς σπουδαῖο κάνει μπάλιο...
Π.—Καλὸ τὸ ἔνα, Φασουλῆ, καλλίτερο τὸ ἄλλο.
Φ.—Ἀλλὰ θὰ φέρουν καὶ νερόν ἀπὸ τῆς Στυμφαλίας.
Π.—Ἡ γῆ αὐτὴ κατήντησε μὲ γῆ Ἑπαγγελίας.
Φ.—Σὰν νὰ τὸ ξέρης, μασκαρά... ἰδὲ καλῶς καὶ κρῖνε...
νά χεῖμαρροι καὶ ποταμοὶ καὶ φρέατα καὶ κρήναι.
Νερόν κινεῖ τὰς μηχανάς, νερόν κινεῖ τοὺς μύλους,
καὶ ὁ Ἑλιέξερ ἔρχεται μὲ δώδεκα καμήλους,
πηγὰς δ' εὐρίσκει πανταχοῦ νεροῦ ἀφθονιάτου,
ποτίζει τῆς καμήλαις του καὶ πᾶσι στὴ δουλειά του.
Ἐπάνωθέν μας μειδιᾷ φιλάμπελος Εἰρήνη,
γεμίζῃ ἢ Ἐννεάκρουνος τῆς Καλιρρόης κρήνη,
καὶ τρέχουν ἢ Πλακιδιότισσαις με στάμναις καὶ παγοῦρια
καὶ στὰ νερά τοῦ Ἰλισσοῦ μαζεβοῦνε καθοῦρια,
καὶ ἰδοὺ ἀλέθει, Περικλῆ, ἀδιάκοπα ὁ μύλος
τῆς θεῆς μας τῆς Θανάσενας, τῆς θεῆς μας τῆς Κονδύ-
Π.—Τί λὲς, μωρέ ;
Φ.—Τί νὰ σοῦ πῶ εἰς τόσην παραζάλην...
νέαν χρυσὴν περίσσειαν τὸ ἔθνος τρέχει πάλιν.
Ἄηρ φυσᾷ μεθυσιτικὸς καὶ αὐρα ξεφυρίτις
καὶ δωρεὰν μᾶς δίδεται καὶ τὸ νηοὶ τῆς Κρήτης.
Ἡ Δωροθέα, τζόγια μου, ἡ νύφη μᾶς ἐκείνη,
στὸν Κωνσταντῖνο γιὰ προικὸν νομίζω πῶς τὸ δίνει.
Π.—Θὰ τρελλαθῶ...
Φ.—Νὰ τρελλαθῇς... καθ' ὅλα εὐτυχία,
καὶ δὲν μᾶς λείπουν μοναχὰ παρὰ οὐροδοχεῖα.
Πηγαίνω οὐρητήρια ἐδῶ καὶ ἐκεῖ νά στήσω...
τραβᾷ ὁ Δήμαρχος ἐμπρὸς καὶ ἐγὼ πηγαίνω πίσω.

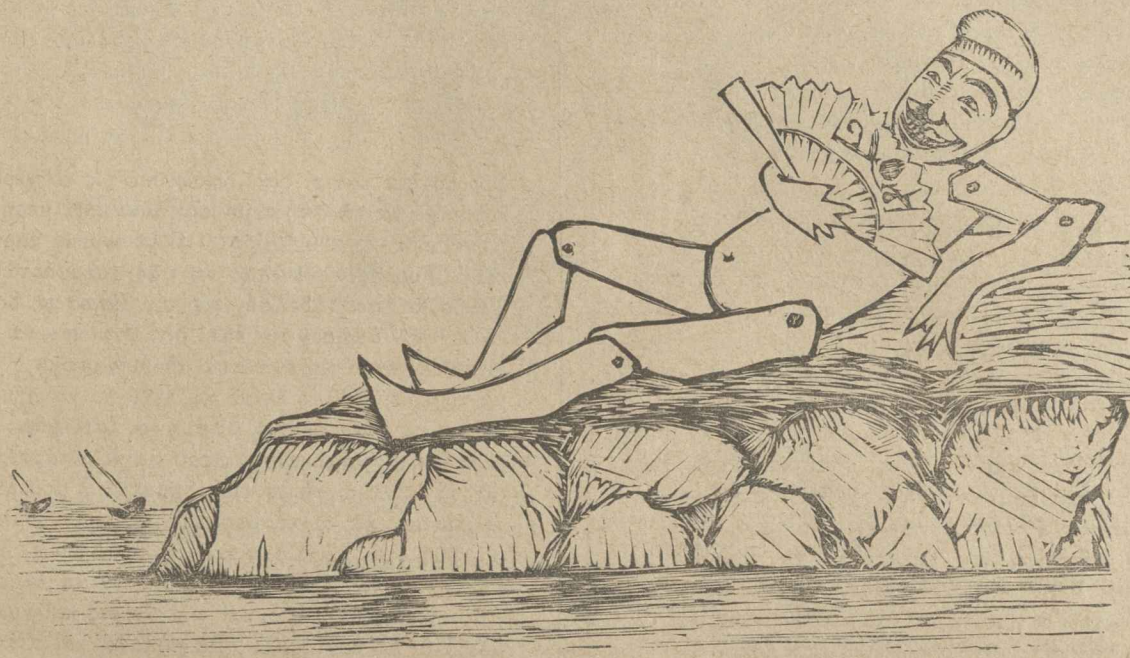
Οὐροδοχεῖα καὶ οἱ δὲν βαστοῦμε εἰς τὸ χέρι
καὶ πᾶμε νά τὰ στήσωμε εἰς ἀναγκαῖα μέρη.
Πηγαίνωμε εἰς τοῦ Ψυρρῆ, ἀλλὰ ὁρμῶν καμπόσοι,
καὶ ὁ Ψυρρῆς σηκώνεται νά μᾶς ξυλοφορτώσῃ.
Τραβοῦμε τότε, ἀδελφέ, εἰς τοῦ Βοριᾶ τὴ βρύσι,
μὰ δὲν τὸν ἄφησαν καὶ ἐκεῖ οὐτ' ἓνα κἄν νά στήσῃ.
Ἐντεῦθεν ἐκινήσαμεν κατὰ τὸ Μοναστήρι,
μὰ τοῦ Κουτρούλη ἔγινε καὶ ἐκεῖ τὸ πανηγύρι,
καὶ με τὰ οὐρητήρια ὁ Δήμαρχος στὸ χέρι
ἀπέτεινε προσφώνησιν στοῦ μαχαλᾶ τᾶσκέρι,
μὰ πρὸς πολλὴ ἀγρίεψε τῶν δημοτῶν ἡ μούρη
καὶ ἀμέσως με τὰ τέσσερα τὸ κόψαμε κουμποῦρι.
Τραβοῦμε εἰς τὰ Γύφτικα, στοὺς Ἀγίους Ἀποστόλους,
μὰ τὴν αὐτὴν ὑποδοχὴν εὐρίσκομεν ἀπ' ἑλούς.
Παντοῦ μᾶς ὑποδέχονται καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες
μὲ ξύλα, με κοντόξυλα, με ρόπαλα καὶ στέκες,
καὶ ὁ Δήμαρχος δὲν εἰμπορεῖ με τόσην εὐγλωττίαν
νά στήσῃ οὐρητήριον εἰς δρόμον ἢ Πλατεῖαν.
Στοῦ Διογένη ἔπειτα τραβοῦμε τὸ φανάρι,
ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ σηκώνεται ὁ κόσμος στὸ ποδᾶρι
οἱ Φαναριώταις με φωναὶς μᾶς πῆραν τὸν νοῦ
καὶ εἰς τὴν Πύλιν φθάνομεν τὴν τοῦ Ἀδριανοῦ.

Π.—Καὶ δὲν σᾶς ἄφησαν καὶ ἐκεῖ...

Φ.—Μᾶς πῆραν μυρωδιὰ
καὶ με κοτρόναις πλάκωσαν τῆς Πλάκας τὰ παιδιὰ.
Π.—Καὶ ὕστερα ;
Φ.—Ἐσκέφθημεν μετὰ σειρὰν ἀγώνων
νά πᾶμε νά τὰ στήσωμεν στοὺς τάφους τῶν προγόνων,
καὶ ὅταν ἐξαπλύνεται τῆς νύκτας τὸ σκοτάδι
νά βγαίνουν βλαῖς ἢ σκιαῖς νά κατοροῦν τὸ βράδυ.

Π.—Λοιπόν ;

Φ.—Στὸ Κοιμητήριον τραβοῦμε δλοῖσα...
ψάλλει ὁ βῦας, Περικλῆ, καὶ γύρω κυπαρίσσια,
καὶ ἐμεῖς τὰ οὐρητήρια βαστάζοντες ἐπ' ὤμων
τροχάδην διερχόμεθα τὸν τελευταῖον δρόμον.
Ἄλλ' ὅμως μόλις φθάνομεν πρὸς τῆς μεγάλης θύρας
τοὺς νεκροθάπτας βλέπομεν με δίκρανα στὰς χεῖρας,
καὶ μόλις λόγον ἄρχισα εἰς τοὺς τοὺς ν' ἀπαγγέλω
ὀλίγου δὲν μᾶς ἔλυναν τὸν ἀφαλὸ στὸ ξύλο.
Ἐξήλθον δὲ καὶ οἱ πρόγονοι ἐκ τοῦ Κοιμητηρίου
μὲ σάββανα καὶ πρόσωπα ὡς εἶδος σουδαρίου,
βρυκόλακες, φαντάσματα καὶ ἄγρια στοιχεῖα,
καὶ τὰ πλευρὰ μᾶς ἔσπασαν με τὰ οὐροδοχεῖα,
καὶ οὕτω πως ἡ ἐκδρομὴ ἐπῆγε στὰ χαμένα...
Π.—Ὅρσε λοιπόν, ξετσιώπτε, στηλιάρη καὶ ἀπὸ μένα.

Ὁ Φασουλῆς φλογίζεται
καὶ δλο ἀερίζεται.

Τὸ Γκάρντεν-Πάρτις τοῦ Φασουλῆ,
ὅπου γιὰ τοῦτο ἔμιλυν πολλοί.

Τὴν ἡμερίδα τοῦ Παχὺ μαθὼν καὶ ὁ Φασουλῆς
εὐθὺς ἐσκέφθη καὶ αὐτὸς νά κάμῃ Γκάρντεν-Πάρτις,
καὶ μετ' ἐπισιμότητος ἐκάλεσε πολλὰς
αὐτοὺς ποῦ ἐπροσκάλεσε καὶ ὁ βουλευτὴς τῆς Ἀρτῆς.

Ἡ σύζυγος τοῦ Φασουλῆ με τοικμαδί φουστάνι
στὴν θερμὴν τῆς ἑπαυλιν μεταρροθμίσεως κάνει.
Ἐκεῖ πυκνὰ φυλλώματα, παντοδαποὶ λειμῶνες,
καὶ πίδακες καὶ σπήλαια καὶ βράχοι τεχνητοί,
καὶ οὐκ οὐκ χιονόπτεροι, πτηνὰ καὶ ἀηδόνες,
καὶ ὅ,τι πᾶσαν αἰσθησὶν εἰς ἑκστασιν κρατεῖ.

Καὶ ἦλθε πρῶτ' ἡ Περικλῆ σὰν πάπια τοῦ γιγαλοῦ,
κατόπιν δ' ἄλλαι δέσποιναί τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ,
καὶ ἡ Κουνέλα ἡ γνωστὴ με τὴν ἀγέλην δλην,
καὶ κόραι διατρέχουσιν τὴν μέσην ἡλικίαν,
καὶ ὅ,τι ὑπάρχει ἐκλεκτὸν στῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν
εἰς κάλλος, εἰς εὐγένειαν, εἰς πνεῦμα καὶ βλακείαν.

Μὰ ἦλθε καὶ ὁ Περικλῆς με ἀγκιναροκόκλια
καὶ ἀμέσως ἔγινε δεκτὸς με κάμποσα χαστούκια,
καὶ ὁ Φασουλῆς σεισοπυγῶν καὶ ἀνακινῶν τὰ νῶτα
τοιαῦτα προσεφώνησε κατὰ τὰ εἰωθότα.

«Τὴν τέλμην πάλιν, κύριε ἀγαπητοί, λαμβάνω
» νά σᾶς καλέσω εἰς χορὸν ὥραιας ἐξοχῆς,
» καὶ εἰς ταύτην μου τὴν ἑπαυλιν τὸ Γκάρντεν-Πάρτις κάνω
» καθὼς αὐτὸ ποῦ ἔκαμε ὁ κύριος Παχὺς.
» Ἀφοῦ τοσαύτας ἔδωσα ὡς τώρα ἐσπερίδας,
» καὶ μπάλιν ν' ἀνῶν καὶ κοστοῦμὲ καὶ ἔσθ' ὅτε καλὸν,
» ποῦ δλοὶ τὰς ἐξύμνησαν εἰς τὰς ἐφημερίδας
» καὶ ἦλθε εἰς τὸ σπῆτι μου τὸ καθε θηλοκό,
» ἐσκέφθην ὅτι ὠφεῖλα τοὺς τύπους νά τηρήσω
» καὶ πῶς δὲν πρέπει τοῦ Παχὺ καὶ ἐγὼ νά ὑστερήσω,
» ἀλλὰ τηρῶν τῶν εὐγενῶν τὸν ἓνα καὶ ἄλλον τύπον
» νά δώσω ἔν' ἀπρὸς μιν καὶ εἰς τοῦτον μου τὸν κῆπον
» τὸν μῆνα ποῦ σηκώνεται ὁ ἔρως στὸ ποδᾶρι
» καὶ ἐρωτικῶς συμπλέκονται γαϊδάρες καὶ γαϊδάροι.

«Διόπερ σᾶς ἐκάλεσα καὶ πάλιν ἐδῶ πέρα
 »νὰ πάρετε τῆς ἐξοχῆς τὸν καθαρὸν ἄερα,
 »καὶ δὴ θερμῶς παρακαλῶ τὰς νέας Ἀμαζόννας
 »νὰ πιᾶσουνε τὴν Ἀλεποῦ εἰς τούτους τοὺς ἀνθρώπους.
 »Δρέψατε πάλιν, ἔρασταί, ὠραίους ὑακίνθους
 »τοῦ Φασουλῆ τοὺς θάλλοντας καὶ εὐώδεις λαβυρίνθους,
 »καὶ στέψατε τὴν Ἀλεποῦ, ποῦ κουρασμένη κλίνει...
 »χορεύσατε, σκιρτήσατε, καὶ ἄς γίνη ὅ,τι γίνη.
 »Δὲν εἶναι πάντα Μάιος, Ἰούνιος δὲν εἶναι,
 »μαραίνονται τοῦ ἔαρος αἱ ἀνθηραὶ μυρσῖναι,
 »καὶ πέρνουν τὰ γεράματα τῶν ἐραστῶν τὰ ζεύγη
 »καὶ ὕστερα ἢ Ἀλεποῦ διὰ παντὸς μᾶς φεύγει.»

Εἶπε καὶ εὐθὺς μὲ βάδισμα προσέτρεξε ταχὺ
 καὶ γιὰ τὴν ἡμερίδα του συγκαίρει τὸν Παχὺ
 καὶ μὲ τὰ κοπλιμένα του τοῦ ἐγίνε κουνουπί,
 κατόπιν δ' ἐστεφάνωσε τὴν κάραν τοῦ Τρικουπῆ
 διὰ τὸν ψευτοπόλεμον ἐκείνον τῆς Ριτσόνας,
 ποῦ ὅλους ἐπεσκίασε τοὺς πάλαι Μαραθῶνας.

Ἄλλ' ὅμως ὁ Πρωθυπουργὸς ποσῶς δὲν ἀπαντᾷ
 καὶ ἐπῆγε ὅτ' ἐν Σιμόπουλον ὁ Φασουλῆς κοντά.
 «Ἄν καὶ λυποῦμαι ἀληθῶς, τοῦ εἶπε, νὰ σᾶς βλέπω,
 »οὐχ ἤττον ὅμως εἰς χαρὰν καὶ τέρψιν σᾶς προτρέπω.
 »Μέχρι τρυγὸς ἐπίατε πικρότατον ποτῆρι
 »καὶ τὸ δίκό σας, μὲν ἀμί, δὲν ἔγινε χατήρι,
 »ἀλλ' ἂν καὶ αἱ προσδοκίαι σας ἐψεύσθησαν ἐκείναι
 »νὰ ἔχετε ὑπομονὴν καὶ ὁ κόσμος τέτοιος εἶναι.
 »Ἐκ τῆς μεγάλης λύπης σας ἐμείνατε μισός...

Εἰς ταῦτα ὁ Σιμόπουλος δὲν ἀπαντᾷ ποσῶς,
 μονάχα τὸ κεφάλι του δὴν τρεῖς φορὰς σηκώνει
 καὶ τὸνα καὶ ἄλλο μάτι του μὲ δάκρυα βουρκώνει.
 Δακρύσας δὲ ὁ Φασουλῆς καὶ τοῦτον περιστέφει
 καὶ εἰς τὸ κάθε μάγουλο τοῦ δίνει δὴν φιλιὰ,
 καὶ εἰς τὸν κύριον Παχὺν κατόπιν ἐπιστρέφει
 καὶ τοῦ χαϊδεύει γελαστός τὴν ἀχαμνὴ κοιλιὰ.

Ἀρχίζει τότε ὁ χορὸς καὶ ὁ Φασουλῆς μὲ τρέλλα
 χορεύει βάλς Γερμανικὴ μαζὶ μὲ τὴν Κουνέλα,
 ἐνθ' ὅτ' ἐγίναντο αὐτά, ὑπὸ πυκνὰς φιλύρας
 ἐχάζου' ἕνας πρεσβευτὴς μὲ δύο ζωντοχήρας,
 μὰ πάει καὶ ὁ Περικλῆς σὲ νεῖοπαντρη κοντὰ
 καὶ τῆς προσφέρει εὐγενῶς ἀγγούρια τροφαντά.

Ἐνθ' ὅτ' ἐλάλουν τὰ πτηνὰ καὶ ἤνοιξε πᾶς κλάδος
 ὀξὺς ἐξαίφνης κοπετὸς ἠκούσθη ἐκ σκιάδος,
 καὶ ὁ Φασουλῆς πρὸς τὰ ἐκεῖ προσέτρεξ' ἐν τῷ ᾄμα
 καὶ εἶδε τὸν σιὸρ Τσιγγρὸ σκασμένο εἰς τὸ κλάμμα.

«Τί ἔχετε, σιὸρ Τσιγγρὲ, καὶ ἐδῶ μοῦ κλαῖτεν μόνος;...
 «ὁ κῆπος μου κατήντησε ὁ κῆπος τοῦ κλαυθμῶνος.»

Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς εἰς τὸν Τσιγγρὸν προσκλίνων
 καὶ ὡς νὰ ἐκατάλαβε τὸ αἷτιον τῶν θρήνων
 τὸν εὐεργέτην τοῦ Παντὸς ἀπὸ τὸ χέρι πιάνει
 καὶ ἄμέσως Μεγαλόσταυρον μὲ ἄχυρα τοῦ κάνει,
 χαρὰ δὲ τότε ὅτ' οἱ Τσιγγροῦ τὸ πρόσωπον ἐχύθη
 καὶ ἠσθάνθη ἀνακούφισιν εἰς τὰ θλιμμένα στήθη,
 καὶ ἐχόρευσε ὁ φουκαρᾶς τὰς χεῖρας του κροτῶν
 τὴν Νεραντῆ, οὐλα φουρτωτὴ μὲ πόδα πτερωτῶν.

Ἐν τούτοις χάνονται πολλοὶ εἰς λαβυρίνθων βάθι,
 ἀλλ' ὅμως καὶ ἡ σύζυγος τοῦ Φασουλῆ ἐγάθη,
 καὶ ἀκούονται ψιθυρισμοὶ καὶ σκώμματα καὶ γέλως,
 τρέχει παντοῦ ὁ Φασουλῆς μὲ τὴν γνωστὴν βελλάδα,
 καὶ τὴν πιστὴν του σύνεινον τὴν ἀνεύρισκει τέλος
 μὲ Σεκρετάριον κομφὲν σὲ μιὰ περικυκλάδα.

Τοιαῦτα οὖν συνέβησαν μεγάλα καὶ ἀπευκατα
 εἰς ταύτης τῆς ἐπαύλειος τὴν συναναστροφὴν,
 ὅπου ἐξ ὅσων ἔγιναν ὑπῆρξε τελευταία,
 πλουσία δὲ εἰς σκάνδαλα, εἰς πλοῦτον καὶ τρυφὴν.

Καὶ νῦν ὁ μέγας Φασουλῆς μὲ ἡδονὰς παντοίας
 εὐχαριστήσας τὸν σωρὸν τῆς ἀριστοκρατίας,
 καὶ ἐπιτελέσας πρὸς αὐτὴν πᾶν ὑψηλὸν καθήκον
 καὶ συλλαβὴν τὴν Ἀλεποῦ ἀγρόθεν καὶ κατ' οἶκον,
 ἐντὸς μικροῦ ἀνέρχεται εἰς ὕψος φοβερὸν
 νὰ στείλῃ μούντζαις ἅπ' ἐκεῖ ὅτ' ἐν κόσμον τῶν χορῶν.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Δημήτριος ὁ Κρεμεζῆς, ἀγαπητὸς μας βλάμης
 καὶ δικηγόρος κάλλιστος καὶ προσφιλεὺς ἀντάμης,
 μὲ τὰς εὐχὰς τῶν φίλων του καὶ τὰς θερμὰς προσρήσεις
 ἡρραδωνίσθη κατ' αὐτὰς ὅτ' ἐν πόλιν τῆς Ἀμφίσσης
 μὲ κόρην ἀξίεραστον καὶ πολυζηλεμένην,
 τοῦ Κωνσταντίνου δηλαδὴ τὴν ἀγαθὴν Ἑλένην.
 Ὅτ' ἐξ ὅσων εὐχομαι καὶ ἐγὼ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς
 χαρὰν, ζῶν ἀκύμαντον καὶ γάμους εὐτυχεῖς.

Βασιλεῦ Χρ. Σπεράντσα Κάνιατρον Παιητικόν,
 συλλογὴ μὲ ἄλλους λόγους ποιημάτων λυρικών.
 Εὐχρησμέν καὶ εἰς τοῦτον τὸν πετῶντα νεοσσὸν
 νὰ λουσθῇ ὅτ' ἐν Κασταλίαν, ν' ἀναδῇ ὅτ' ἐν Παργασσόν.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ὅτ' οὐ σπῆτι μου ἀνέδη,
 ὅτ' ἐν Νεάπολιν ἀπάνω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδὴ, — δὴν ὅτ' ἀδὶ, τρεῖς ὅτ' ἐξ ὀδοῦ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.

μὲ Χρυσὸν μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μιστὴν οἰκοδομήν,
 καὶ μιὰ γὰρ δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.